

LÀM SAO ĐỂ NÂNG CAO KHẢ NĂNG GIẢNG DẠY TOÀN DIỆN CỦA GIÁO VIÊN

Chủ giảng: Cô giáo Dương Thục Phân

Thời gian: Tháng 1 năm 2013

Địa điểm: Thông Châu Bắc Kinh

Tập 1

Tôi rất vui vì có cơ hội được cùng mọi người nghiên cứu về việc làm sao để làm tròn trách nhiệm của một giáo viên, và trong quá trình giảng dạy của chúng ta làm sao để giúp các em học sinh chăm chỉ hiếu học, trong quá trình giảng dạy của chúng ta luôn luôn đảm bảo chất lượng dạy học của giáo viên. Trong tiết học hôm nay điều đầu tiên tôi muốn chia sẻ với mọi người là, trong vai trò là một giáo viên, về phương diện tinh thần nội tại, chúng ta nên làm sao để củng cố sở phát tâm mỗi ngày không thoái lui của mình. Cho nên trong tiết học 1 tiếng rưỡi ngày hôm nay sẽ cùng mọi người tìm hiểu về việc mỗi ngày luôn phải giữ gìn những phương diện tinh thần nào, nếu vẫn còn thời gian, chúng ta có thể dành chút thời gian phía sau để giao lưu với nhau, có thể đặt câu hỏi, có thể câu thông đầy đủ về những vấn đề trong khi giảng dạy. Hy vọng thông qua tiết học như vậy có thể giúp mọi người hóa giải tất cả các khó khăn và vấn đề trong khi giảng dạy. Chúng ta nghĩ thử xem, chất lượng giảng dạy của giáo viên thật sự có liên quan đến thành tích học tập của học sinh, cho nên đối với một người giáo viên, làm sao để đảm bảo học sinh luôn có một sự hứng thú cao độ trong học tập, đây là điều rất quan trọng. Sự hứng thú học tập cao độ không chỉ nói riêng học sinh, kể cả đối với giáo viên mà nói, bản thân chúng ta trong cương vị công tác, làm sao luôn giữ được một tinh thần hiếu học, hiếu học cao độ cũng vô cùng quan trọng. Cho nên đây là một tri nhận căn bản và tinh thần dạy học chuyên nghiệp mà một người làm công tác giảng dạy nên có. Các bạn nghĩ xem, nếu một giáo viên không chăm chỉ, không cố gắng thì chúng ta làm sao chỉ đạo học sinh đây? Mỗi ngày chúng ta luôn phải đối diện với học sinh, chúng ta không thể khiến những thứ trong bụng mình chỉ có thể duy trì được một tuần, hai tuần, mấy ngày sau chúng ta phải lấy cái gì để dạy cho các em? Cho nên sự không ngừng nâng cao năng lực của mình như vậy, không những học sinh phải có tinh thần hiếu học, giáo viên trong lĩnh vực chuyên ngành của mình cũng phải không ngừng học tập mới có được sự nâng cao. Vì vậy trong những năm nay sự kì vọng của phụ huynh đối với việc giáo dục con trẻ đã có yêu cầu rất cao. Tại sao họ lại có sự kì vọng cao như vậy? Bởi vì các em đa phần là con một, đa phần đều là con trai một, con gái một, vậy trong tình hình như thế, yêu cầu của phụ huynh đối với con trẻ, áp lực đối với các em có lớn không? Rất lớn. Kể cả chúng ta bây

giờ, nếu bạn là con một, cả chặng đường chúng ta đi đến ngày nay cũng sẽ cảm nhận được con đường cầu học có vui vẻ không? Mọi người nghĩ có vui không? Con đường cầu học của các bạn có vui không? Không vui. Vậy thì ngày nay chúng ta làm công tác giảng dạy này, chúng ta có cách gì để học sinh vui vẻ không? Có cách gì không? Không có? Không ai nói hết. Đây là điều chúng ta phải tìm hiểu, làm sao để sự đau khổ trong quá khứ của chúng ta không còn xuất hiện ở bản thân các em học sinh nữa. Vì vậy bản thân là một giáo viên, chúng ta phải biết rõ, các em học sinh hiện tại cầu học cũng là một việc vô cùng đau khổ, đây là một nhận thức mà người giáo viên nên có. Do đó chúng ta đứng từ góc độ của người học mà nói, đứng từ góc độ của học sinh mà nói, các em có thấy sâu muộn không? Có không? Có. Vậy sự sâu muộn của các em trong lớp học sẽ gây nên một sự sâu muộn to lớn. Một giáo viên phải đối phó với rất nhiều sự sâu muộn như vậy, các bạn thấy năng lực của người giáo viên có cần phải rất lớn lao không? Cần. Cho nên về phương diện tinh thần này trước hết chúng ta phải nhận thức được học sinh cũng có sự đau khổ của các em, trước hết chúng ta phải làm sao để xua tan đi sự sâu muộn của các em. Vì vậy trước tiên giáo viên phải có tâm thương xót, chúng ta thương xót các em học sinh của mình hiện nay đang sống trong một thể chế giáo dục tiên tiến, các em có rất nhiều điều bất lực. Nhưng chúng ta là một giáo viên, chúng ta giảng dạy trong trường Dân tộc, nhiệm vụ của chúng ta không phải yêu cầu học sinh phải có thành tích rất cao, cho nên áp lực sẽ không lớn lắm. Áp lực không lớn lắm vậy thì là một giáo viên trong một thể chế giáo dục như vậy chúng ta có thể phát huy triệt để năng lực của mình, giúp đỡ học sinh trong 3 năm ngắn ngủi, hoặc 6 năm, hoặc một thời gian dài hơn ở trong trường học, để các em có thể giữ gìn cao độ một trạng thái vui vẻ khi học tập, điều này rất quan trọng. Vậy chúng ta phải giúp tâm các em an định lại, sau đó mới bắt đầu tìm kiếm cách học tập đầy hứng thú và tìm kiếm niềm vui khi cầu học. Cho nên khả năng dạy học của giáo viên có quan trọng không? Quan trọng. Vậy chúng ta có thường khổ tâm suy nghĩ về việc này không, ngày mai mình đi dạy, rốt cuộc mình phải đem đến cho học sinh điều gì? Chúng ta có thường phiền não về việc này không? Có. Vậy khi phiền não như vậy, xin hỏi các bạn làm giáo viên, các bạn có vui không? Không vui, vậy là cũng đau khổ giống như học sinh vậy. Niềm vui và đau khổ cái nào nhiều hơn? Niềm vui. Có người nói niềm vui nhiều hơn, tốt lắm, đã có được niềm vui khi dạy học rồi. Trong khi dạy học, giáo viên có được niềm vui này, đó là điều tốt nhất. Trước đây khi mạt học đi dạy, suy nghĩ của tôi là thế này, trong lớp, em nào khá là nghịch ngợm thì:

Trước tiên, tôi sẽ tìm cách để thu phục em ấy, nếu có thể thu phục được em học sinh này thì trật tự trong lớp học chúng ta sẽ được giữ gìn rất tốt.

Thứ hai, nếu em học sinh này trở nên tốt hơn thì không phải chỉ đối với em ấy mà thôi, mà còn giúp đỡ gia đình em ấy, giúp đỡ cha mẹ em, nỗi lo lớn nhất của họ là vấn đề giáo dục con cái.

Cho nên giáo viên chúng ta giúp đỡ một học sinh không phải chỉ giúp đỡ em ấy trong giờ học mà thôi, hoàn cảnh đằng sau đó, những việc đằng sau đó còn lâu dài hơn, tương lai em sẽ đối diện với xã hội, bước vào xã hội như thế nào, chúng ta sẽ vẫn tiếp tục có ảnh hưởng. Cho nên làm giáo viên, sức ảnh hưởng của chúng ta có lớn không? Rất lớn, quá lớn. Cho nên đối với công tác giảng dạy thần thánh này, trước tiên chúng ta không được xem thường nó, từ trong tâm chúng ta phải nhận thức lại về trách nhiệm của mình là vô cùng trọng đại.

Tiếp theo tôi muốn chia sẻ với mọi người, mặt học đã làm công tác giáo dục văn hóa truyền thống được khoảng hai mươi mấy năm rồi, trong hai mươi mấy năm này đã tổng kết được 16 kinh nghiệm trong khi giảng dạy, hôm nay chia sẻ cho mọi người tham khảo, chưa chắc đã thích hợp với mọi người, nhưng cũng là một sự tổng kết về tất cả các thể hội trong hai mươi mấy năm giảng dạy này, đem ra báo cáo cùng mọi người!

Trước hết chúng ta xem về sự nâng cao *Su đức*. Học sinh học tập ở trường, giáo viên cũng như người thân, cha mẹ, anh cả của các em vậy. Chúng ta phải cảm nhận một cách chi tiết về điều này. Giáo viên giống như người thân, cha mẹ, anh cả của học sinh, cho nên trách nhiệm quan trọng đối với các em, trách nhiệm của chúng ta đối với học sinh nằm ở việc học sinh đi học có sanh khởi được tâm kính trọng đối với giáo viên hay không, và có biết thọ giáo hay không? Học sinh trong quá trình học tập biết kính trọng giáo viên thì điều chúng ta dạy các em mới nghe theo. Cho nên mức độ thọ giáo sẽ tỉ lệ thuận với việc các em có kính trọng giáo viên hay không. Còn khi giáo viên đứng trên bục giảng năng lực lớn nhất là gì? Chính là sức nhiếp thọ. Có sức nhiếp thọ hay không là nằm ở đức hạnh của giáo viên. Vì thế tôn sư trọng đạo, giáo dục mới làm tốt được. Cho nên chúng ta nói sự nâng cao *Su đức* là sự nâng cao từ trong ra ngoài của mỗi một giáo viên chúng ta, hình ảnh của giáo viên, phẩm đức của giáo viên, phương pháp giảng dạy của giáo viên, hàm dưỡng của giáo viên đều vô cùng quan trọng. Vậy chúng ta làm sao để nâng cao đức hạnh của mình? Chúng ta có thể tìm hiểu từ các phương diện sau.

Thứ nhất, hỏi bản thân mình đã tận hiếu chưa?

Thứ hai, hỏi tiếp bản thân mình đã tận trung thủ chức chưa?

Thứ ba, hỏi tiếp mình, ở trường, quan hệ quần thần của mình có tốt đẹp không? Ở đây đề cập đến sự giao lưu của chúng ta đối với cấp trên, cấp dưới và các đồng nghiệp, đối với trách nhiệm mà nhà trường giao cho chúng ta có tuân thủ theo chưa? Chúng ta có chung sống hòa hợp không?

Điểm thứ tư là hàm dưỡng, chúng ta đối với hình tượng của giáo viên, khí chất của giáo viên, sự tu dưỡng của giáo viên, ngôn hành cử chỉ uy nghi của giáo viên, học thức chuyên ngành của giáo viên, kỹ năng chuyên ngành của giáo viên, chúng ta có đều nghiêm túc không?

Nếu chúng ta đã có đủ 4 điều này thì hàm dưỡng của chúng ta, khí chất của chúng ta từ trong ra ngoài, tôi tin là học sinh sẽ vô cùng kính trọng giáo viên, vì giáo viên từ ngôn hành cử chỉ của mình, khí chất đó, uy nghi đó của họ sẽ đủ khiến các em học sinh kính trọng giáo viên từ tận trong tâm mình. Đây là điều rất quan trọng, những điều này cũng không thể nào biểu hiện bằng lời nói được. Trong khi lên lớp, chúng ta cũng cảm nhận được tại sao có những giáo viên khi họ đứng trên bục học sinh liền ngồi im bên dưới nghe họ giảng bài, chúng ta phải quan sát, giáo viên này có sức hấp dẫn gì. Chúng ta xem tiếp, nếu một giáo viên đứng trên bục giảng, học sinh không nghe họ giảng, học sinh thường quậy phá, chúng ta cũng phải suy nghĩ, đằng sau đó, phẩm hạnh, đức hạnh của giáo viên này có đáng để chúng ta tham cứu không? Nếu chúng ta từ bên ngoài nhìn thấy kết quả của nó là như vậy, chúng ta lại tham cứu tiếp phần bên trong, như vậy chúng ta sẽ có thể tổng kết bản thân mình về mặt đức hạnh còn có những điều gì cần được nâng cao?

Kinh nghiệm thực tiễn: Kinh nghiệm thực tiễn tức là trải nghiệm cuộc đời của chúng ta từ trước đến nay, từ các điều kiện sinh hoạt cá nhân, ví dụ, chúng ta cư trú, mọi người sống chung với nhau, trong đoàn thể bạn có chịu cống hiến nhiều hơn không? Nếu bạn chịu cống hiến nhiều hơn thì tâm lượng của bạn sẽ lớn hơn người khác, kinh nghiệm làm việc của bạn sẽ nhiều hơn người khác. Nếu ở trong một tập thể nhỏ, trong một kí túc xá mà so đo tính toán thì chúng ta tâm lượng chúng ta khá là nhỏ hẹp. Nếu sống chung với đồng sự, chúng ta không nhẫn nhịn được một chút khuyết điểm nào của người khác, không nhẫn nhịn được tư hào tập khí, thiếu sót của người khác thì cũng chúng ta tâm lượng của chúng ta rất nhỏ hẹp, vì không biết bao dung.

Vậy chúng ta nêu ra 5 điều này, trước tiên chúng ta phải nghĩ lại, chúng ta bắt đầu suy nghĩ từ điểm thứ nhất, tận hiếu, hiếu thuận cha mẹ, hiếu dưỡng cha mẹ là việc làm suốt cả đời. Điều đầu tiên của việc tận hiếu không phải chúng ta luôn ở bên cạnh hầu hạ cha mẹ, phụng sự cha mẹ, không phải như vậy, mà là

trong cuộc đời này chúng ta từ nhỏ đến lớn, đến khi cha mẹ về già, trong quá trình chúng ta còn nhỏ, cha mẹ mong đợi con cái như thế nào? Vui vẻ trưởng thành. Trong quá trình cầu học thì chăm chỉ cố gắng. Khi chúng ta đã hoàn thành việc cầu học, thì không có bậc làm cha mẹ nào lại không mong đợi chúng ta có khả năng trong xã hội, cống hiến năng lực của mình, cống hiến cho xã hội, cho quốc gia, hy vọng chúng ta sẽ có một chút thành tựu trong xã hội. Cho nên khi chúng ta còn trẻ, có tài cán đủ để phát huy, lúc này cha mẹ vẫn còn khỏe mạnh, họ không cần chúng ta ở bên cạnh, lúc này chúng ta phải nên dưỡng thân của mình, phụng hiến tài cán của mình để báo đáp công ơn dưỡng dục của cha mẹ, vì họ rất vui khi nuôi dưỡng được những người con như vậy. Tại sao lại vui? Họ đã không dạy hư con cái của mình, chúng ta nhìn thấy con cái có thành tựu trong xã hội đó là sự an ủi lớn nhất trong cuộc đời cha mẹ. Giống như chúng ta bây giờ, học sinh chúng ta dạy ra, sau khi vào xã hội người ta nói đó là tốt nghiệp từ trường Dân tộc, chúng ta làm giáo viên đều cảm thấy rất vinh hạnh. Cho nên về việc tận hiếu, chúng ta khích lệ học sinh, cổ vũ học sinh, bây giờ chúng ta hãy cố gắng, vì cha mẹ đã vất vả kiếm tiền đóng học phí cho chúng ta, ở trường chúng ta phải cố gắng học tập, đây chính là sự tận hiếu của học sinh. Vậy là một giáo viên, sự tận hiếu của chúng ta bây giờ là có thể tận trung thủ chức, có thể làm tốt công việc của mình, làm đúng cương vị giáo viên của mình, nỗ lực cố gắng dạy học, dạy tốt học sinh. Đối với cấp trên chúng ta biết tuân thủ theo lãnh đạo nhà trường. Đối với bên dưới chúng ta càng quan tâm hơn đến học sinh, dạy học một cách từ tâm. Đối với đồng nghiệp thì giúp đỡ lẫn nhau, chung sống hòa hợp, mài giũa lẫn nhau, vì trong tập thể các giáo viên có thể thành lập một tổ đọc sách hoặc thành lập một mô thức dạy học, có thể học hỏi lẫn nhau, những kiểu học sinh như thế nào chúng ta dùng phương pháp ra sao để dạy các em, phải nên trao đổi với nhau, có thể mở rộng phương pháp dạy học của mình, đây là điều rất quan trọng. Cho nên khi một người rộng mở tâm lượng thì khả năng của quý vị sẽ ngày càng nâng cao. Trước đây trong quá trình theo đuổi ngành giáo dục văn hóa truyền thống, việc mạt học thích làm nhất là thiết kế những tấm thẻ khích lệ học sinh, một tuần lễ tôi tự mình làm khoảng 100 tấm card như vậy, đã làm rất nhiều năm, tuần nào cũng làm như vậy. Làm hơn một năm thì có lẽ số thẻ này không dưới một vạn tấm, mỗi tấm đều không giống nhau, mỗi tấm đều không giống nhau chúng tỏ điều gì? Càng thiết kế thì não càng phát triển, mọi người đừng nghĩ là như hiện tại chúng ta nói đến quyền sở hữu trí tuệ, chuyên thiết kế một loại thì một loại đó sẽ đi khắp thiên hạ, không đúng, chuyên thiết kế một loại thì một loại đó dùng cả đời, không đúng. Bản thân chúng ta phải nên có một tâm thái gì? Trong quá trình chúng ta dạy học, mỗi ngày dạy xong nhất định đều phải biết phản tỉnh, hôm nay mình đứng trên lớp học nhìn khắp cả lớp, những

em nào có ánh mắt đờ đẫn, những em nào khi lên lớp thì có tinh thần rất tốt, những em nào khi lên lớp thì ngủ gật, chúng ta phải biết xem xét, phản tỉnh lại mình. Phản tỉnh lại mình, thứ nhất, chúng ta sẽ biết mình dạy có tốt không, khi mình ở cương vị này, hôm nay mình lên lớp có phát huy đầy đủ khả năng của mình không, giúp học sinh trong buổi học hôm nay có thể học hành nghiêm túc. Cho nên việc tận trung thủ chức là phải hỏi lại chính mình đã nỗ lực chưa, điều này rất quan trọng.

Vậy thì hàm dưỡng của chúng ta, khí chất của chúng ta từ việc đi đứng, nói năng, ngôn ngữ, ánh mắt của giáo viên trong lớp học, đối với học sinh mà nói nó sẽ sanh ra một năng lượng gì? Thứ nhất là khích lệ, nhưng cũng có thể khiến học sinh cảm thấy thầy cô đang chèn ép mình. Cho nên trong lớp học, ánh mắt của giáo viên, ngôn ngữ của giáo viên đều rất quan trọng.

Uy nghi của giáo viên không phải ngồi tít trên cao, mà khí chất các bạn tỏa ra sẽ khiến học sinh rất ngưỡng vọng, nhìn vào thầy cô sẽ thấy “*vọng chi nghiêm nhiên, tức chi dã ôn*” (trông xa thấy trang nghiêm, đến gần thấy ôn hòa), khi ở chung với học sinh, giáo viên sẽ toát ra một sự từ bi, một sự ôn hòa, khiến học sinh có cơ hội thân cận mình, khi các em có vấn đề gì thì chúng ta có thể giúp các em hóa giải. Cho nên là một giáo viên trong quá trình dạy học chúng ta không có một mô thức nhất định, phải nên dạy theo từng người, dùng phương pháp dạy theo từng người chúng ta mới có thể giáo dục tốt học sinh. Đây là một người giáo viên chúng ta nên nâng cao bản thân mình ra sao về phương diện *Su đức*.

Về phương diện thực tiễn, chúng ta hy vọng vào kì nghỉ hè nghỉ đông, ví dụ ở nhà thì mong mọi người thường làm việc nhà, trong lúc làm việc nhà cũng mong các bạn cảm nhận thêm về mặt tận hiếu, đem những tâm đắc mà mình cảm nhận được đưa vào lớp học sau này, vì một điểm rất quan trọng của một giáo viên, nếu bạn không có kinh nghiệm thực tiễn, những điều bạn nói đều là của người khác, mọi người đều xem cái này xong và giảng vậy thì sẽ trùng lặp, học sinh nghe sẽ thấy rất nhạt nhẽo, vì các em tự xem cũng có thể hiểu được. Nếu như giáo viên có kinh nghiệm thực tiễn, trong quá trình thao tác chúng ta sẽ cảm nhận được việc chung sống, giao lưu với người khác, đối mặt với khó khăn chúng ta nên đột phá ra sao. Những phương thức này sẽ có tác dụng rất lớn đối với học sinh, vì kinh nghiệm và tâm đắc của chúng ta có thể giúp đỡ mọi người hóa giải những khó khăn tương tự trong công việc. Đây là một số điều về *Su đức* chúng tôi cung cấp cho mọi người tham khảo.

Điểm thứ hai, **giáo viên nhất định phải có sự từ bi bình đẳng**, nhất định

phải có sự từ bi bình đẳng. Tại sao phải từ bi bình đẳng? Chúng ta nhận thức được rằng đời này tất cả những em này đều có duyên với mình, đây là một duyên phận rất hiếm có, cho nên trước hết phải biết quý trọng duyên phận thầy trò này, mọi người đừng nghĩ lệch lạc nhé, không liên quan gì đến “*tình*” cả, chúng ta có rất nhiều giáo viên trẻ chỉ lớn hơn học sinh vài tuổi, duyên phận này đừng nghĩ lệch lạc nhé. Duyên phận thầy trò là một duyên phận rất sâu, cho nên giáo viên phải mãi mãi không ngừng khai mở *huệ mạng* của học sinh một cách bình đẳng từ bi, trí huệ của các em, ngộ tánh của các em, trí huệ và ngộ tánh là 2 thứ không thể thiếu trong cuộc đời, là nguyên tố rất quan trọng trong cuộc đời chúng ta. Một người trong đời này không có trí huệ thì sẽ thế nào? Thì sẽ vô minh, không thể nào phán đoán thị phi, phán đoán đúng sai, không có trí huệ thì cuộc đời chúng ta sẽ rất đen tối, vì làm sai rồi mới hối hận thì không tốt, học sinh không muốn học, các bạn không mượn cơ hội này để giúp các em, kéo các em một tay, em học sinh đó có thể sẽ lãng phí cả ba năm học, vì có cơ hội giúp người một tay là một cơ duyên quan trọng nhất trong cuộc đời. Cho nên việc dạy học đối với học sinh thật sự phải kiên nhẫn miệt mài, chứ không phải “*học sinh này rất khó dạy, rất khó ưa, tốt nhất là chuyển qua lớp bên cạnh đi, tốt nhất đừng ở lớp mình nữa*”, có rất nhiều giáo viên đã nghĩ như vậy. Do đó khi đối mặt với những em học sinh như vậy, tâm từ bi của chúng ta có khởi lên không. Vì vậy đối với học sinh chúng ta nhất định không được quên rằng học sinh có thể vì sự dạy dỗ từ bi của giáo viên mà nhận được lợi ích cả đời, cũng có thể vì sự chèn ép của bạn mà khiến các em cả đời không đứng lên được, đây là điều rất quan trọng. Cho nên một câu nói của giáo viên có thể giúp học sinh phát triển vươn lên, cũng một câu nói đó có thể chèn ép học sinh không góc đầu lên nổi. Sự chăm sóc của người làm vườn là rất quan trọng đối với sự trưởng thành của một cây non. Cho nên nhất định phải xây dựng sự từ bi bình đẳng trong nội tâm chúng ta, bất luận ngày nay chúng ta là một giáo viên như thế nào, chỉ cần học sinh có duyên với bạn, dù chỉ ba ngày năm ngày ngắn ngủi, sự hy vọng của chúng ta dành cho các em có thể khiến các em cả đời khó quên, vậy là tốt nhất. Giáo viên có thể nắm lấy cơ duyên này, đem những điều chúng ta biết, những điều chúng ta có được, làm sao để dùng phương pháp đơn giản nhất để giúp các em *lãnh thọ*, đó là điều quan trọng nhất.

Chúng ta phải thực tiễn như thế nào, ở đây tham khảo thực tế, làm sao để mãi mãi giữ gìn tâm từ bi này.

Thứ nhất, không khởi tâm thương ghét đối với học sinh, vì tư chất của học sinh là không giống nhau, học sinh có em thì đẹp, có em thì xấu, có em mặt mũi không hài hòa, có em tập khí rất nặng, có em nghịch ngợm quấy phá. Giáo

viên đối mặt với những em học sinh này trước tiên không được khởi tâm thương ghét, mình thích những em nào thì khi lên lớp ánh mắt mình luôn nhìn những em đó, mình không thích em nào thì khi lên lớp ánh mắt mình không hề quan tâm đến em, vậy là không đúng. Cho nên giáo viên trước hết là không được khởi tâm phân biệt.

Điểm thứ hai, sự từ ái từ sâu trong nội tâm đối với học sinh, những em nhỏ không tốt chúng ta càng phải thương xót các em, thương xót các em, hy vọng dưới sự dẫn dắt của mình sẽ có một duyên phận thầy trò như vậy, mình phải dùng phương pháp gì để giúp đỡ các em, đây là sự từ ái của giáo viên đối với học sinh mãi mãi không được phai mờ.

Điểm thứ ba, khi dạy dỗ thì nội tâm như như bất động, tức là không sanh khởi bất kỳ tâm trạng gì, điểm này rất quan trọng. Nếu giáo viên có tâm trạng, tâm trạng của cả lớp đều sẽ bị giáo viên ảnh hưởng, vì giáo viên là then chốt nhất, từ trường của bạn ra sao, trong một lớp học, từ trường của giáo viên sẽ giữ gìn được trật tự và bầu không khí khi lên lớp, đó là người rất then chốt, cho nên tâm trạng của giáo viên rất quan trọng. Trước đây khi lên lớp thì tôi không có tâm trạng, nhưng tôi có rất nhiều phương pháp dạy học, ví dụ bên này rất ồn ào, tôi có thể la rất lớn tiếng, học sinh nói là “*Cô giáo Dương giống như ông thiên lôi đánh sấm vậy, rất dữ*”. Nhưng lập tức sau đó quay qua nhóm bên kia tôi liền có thể từ bi tươi cười với các em khác, cho nên các em nói trong một sát-na từ bên này qua bên kia đôi mắt của cô Dương vô cùng tinh xảo. Thật ra không phải là đôi mắt, trong quá trình dạy học nhất định phải giữ một tâm trạng rất bình hòa, tâm trạng này tức là như như bất động, đứng trên bục giảng cao để quan sát động tĩnh của học sinh, quan sát việc dạy học của mình, tình hình buổi học hôm nay, giáo viên phải xem xét lại mình một cách cao độ. Nếu chúng ta có thái độ như vậy thì trong khi dạy học sẽ không bị ảnh hưởng bởi tình trạng học hành của học sinh, hôm nay dạy xong sẽ không phải mệt đứt hơi nằm dài ra đó, đây là một bí mật mà giáo viên chúng ta phải nắm lấy trong quá trình dạy học, không đưa tâm trạng vào trong đó. Nhưng không có tâm trạng không có nghĩa là mặt không nở nụ cười, vẫn cười, vẫn nghiêm khắc, chúng ta đứng trên bục vẫn giảng giải tự nhiên.

Thứ tư là nhất định phải dạy học một cách thành tâm, dạy học thành tâm tức là bạn dạy các em bằng cả tấm lòng. Ví dụ trong quá trình chúng tôi dạy thư pháp, nhất định mỗi một câu nói của bạn đều khẳng định các em có thể học tốt. Cho nên trong quá trình chúng tôi dạy thư pháp, có những em học 1 tháng, học 1 tháng, thậm chí ngắn hơn là chỉ học 10 ngày nhưng các em thật sự có thể

lên làm giáo viên thư pháp, mọi người có tin không? Tin. Vì trường Dân tộc chúng ta cũng có vài giáo viên đã trở thành giáo viên trong tình trạng cấp bách, mọi người nói có phải không? Cũng đã trở thành giáo viên thư pháp trong một thời gian ngắn nhất. Thông thường, trong tâm trí của đại chúng, một giáo viên thư pháp chưa có kinh nghiệm mười năm, hai mươi năm thì dạy thế nào được? Phải vậy không? Phải. Vậy thì trong một khoảng thời gian ngắn nhất chúng tôi vẫn có phương pháp và trình tự để giúp mọi người nắm bắt. Cho nên trong quá trình học tập, chúng tôi đã tổng kết được, chúng ta là giáo viên, trong quá trình dạy học, bạn có thể nghiên cứu và mở rộng, tôi tin là những em học sinh có tư chất kém nhất dưới sự dạy dỗ tỉ mỉ của chúng ta, tôi tin là các em vẫn có thể hăng hái phấn đấu, dần dần tiến bộ. Cho nên sự thành tâm này rất quan trọng, mỗi một câu chúng ta nói với các em đều chân thành, sự chân thành này rất khó sanh khởi, tại sao lại nói nó rất khó sanh khởi? Nhiều lúc khi chúng ta giảng dạy, kể cả khi khích lệ các em, an ủi các em đều không có sự chân thành này, chỉ là dùng miệng nói ra mà thôi. Còn hôm nay điều tôi nhấn mạnh là sự chân thành xuất phát từ thâm tâm, cũng chỉ có sự chân thành xuất phát từ sâu trong tâm này mới có thể khiến các em cảm động. Nếu ngày nay các bạn không có sự chân thành thật sự này, chỉ nói “À em giỏi lắm”, “À em giỏi lắm” câu này chỉ nói trên miệng, “À em giỏi lắm”, khi bạn dùng sự chân thành từ trong tâm nói ra câu này thì sẽ rất có sức mạnh. Cho nên trong quá trình chúng ta lên lớp, tôi tin là rất nhiều giáo viên sẽ có trải nghiệm này, nếu hôm nay bạn dạy học một cách vô tâm, học sinh bên dưới cũng sẽ nghe giảng một cách vô tâm, có phải vậy không? Nếu hôm nay đứng trên bục tôi nghĩ là mình giảng bài rất thú vị thì tôi tin là học sinh cũng nghe một cách vui vẻ, chúng tương ứng với nhau. Cho nên mọi người chúng ta thường nói học tập thì một phần thành kính được một phần lợi ích, đối với giáo viên cũng vậy, các bạn đối với học sinh bằng một phần chân thành thì học sinh cũng được một phần lợi ích, giáo viên dùng mười phần chân thành để dạy học thì học sinh sẽ nhận được mười phần lợi ích. Cho nên giáo viên chúng ta đứng trên bục làm sao phải khiến việc dạy học của mình có thể thật sự trở nên chí thượng, chúng ta không thể lơ là sự chân thành, tâm từ bi nội tại của mình. Đây là điểm thứ hai của chúng ta.

Tổ chức giáo dục Thành kính nhân Bắc Kinh <http://www.chengjing.com>

Cảm ơn các bạn đón xem